

Židům 4: Boží slovo

Úvahy | 4.1.2010 @ 20.38

Následující text jsem psal jako závěrečnou práci do homiletiky. Vedoucí předmětu se o něm vyjádřil takto:

„Nó ... dobré ... jinak pěkné.“

Název kázání: Boží slovo

Biblický text: Židům 4,12.13.14

Osnova:

1. Boží slovo je živé
2. Boží slovo rozsuzuje
3. Božího slova se držme

Budu dnes mluvit o Božím slově. Motivovala mne k tomu pasáž ze čtvrté kapitoly Pavlova listu židům.

12 Slovo Boží je živé, mocné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až na rozhraní duše a ducha, kostí a morku, a rozsuzuje touhy i myšlenky srdce.

13 Není tvora, který by se před ním mohl skrýt. Nahé a odhalené je všechno před očima toho, jemuž se budeme ze všeho odpovídat.

14 Protože máme mocného velekněze, který vstoupil až před Boží tvář, Ježíše, Syna Božího, držme se toho, co vyznáváme. (CEP)

Mluvím-li o Božím slově, míním tím jeho písemnou podobu. Mám na mysli Bibli, která mi leží doma na stole, stejně jako měl apoštol Pavel na mysli svitky Tanachu uložené ve zvláštních skříňkách na čestných místech v synagogách.

Víme, že adresáti této epištoly – Židé – díky tradici, kterou zachovávali, věděli, co je to úcta k Božím slovu. Hebrejci věřili v jeho inspirovanost podobným způsobem jako my.

Ano, judaismus se dodnes právem spolu s křesťanstvím a islámem řadí mezi takzvaná „náboženství knihy“. Desítky generací Izraelitů vyrůstaly v tradici, která předávala psané Boží slovo z pokolení na pokolení v posvátné úctě. Důkazem toho jsou například masoretské rukopisy, které neztratily přesnost ani po staletích stálého přepisování.

Leon Uris, autor románu Exodus, ve kterém popisuje vznik státu Izrael, zachytil ve své knize fiktivní příběhy Židů, kteří se v první polovině 20. století stěhovali z celého světa zpět do své domoviny. Dědeček jednoho z hlavních hrdinů byl zabit, když během jednoho pogromu v Rusku vynášel svitky tóry z hořící synagogy. Když jej pronásledovatelé dostihli, bránil je vlastním tělem až do skonání.

Takové příklady svědčí o mimořádné úctě a lásce věřících židů k Božím slovu.

Skutečnost, že mohu dnes potězkávat v ruce svou vlastní Bibli, nádherně koresponduje s prvním atributem Božího slova z dvanáctého verše. Boží slovo je živé. Jak by tomu mohlo být jinak? Jak by něco mrtvého mohlo přetrvávat tak dlouhý čas? Během dvou tisíc let Nového zákona žilo mnoho lidí, kteří nosili živé Boží slovo ve svém srdci, opatrovali jej a zasadili se o jeho předávání jiným.

Ano, mám za to, že jen přítomnost Božího slova v srdci člověka z něj činí živý, či jak místo toho říká překlad KMS – „činný“ a mocný nástroj, který je „ostřejší než jakýkoli dvousečný meč“. Boží slovo tedy musí mít bezprostřední dopad na náš život.

Ve druhé polovině dvanáctého verše se píše, že „... proniká až na rozhraní duše a ducha, kostí a morku, a rozsuzuje touhy i myšlenky srdce.“

Co by se však stalo, kdyby slovo Boží stálo vně našeho srdce a my bychom jeho rozsuzování nepřijímali? Takové smýšlení by zapříčinilo katastrofální následky.

Každá moderní demokracie dělí moc jako takovou do tří celků – na zákonodárnou, výkonnou a soudní. Podobné je to v tomto případě. Zákonodárnou mocí disponuje Bůh, který své slovo vyřkl. On je ten, který vládne svým vlastním Zákonem.

Soudní moc je v rukou Božího slova. Jen ono je ústavou, která zachycuje výnosy Zákonodárce a zároveň tribunálem, který na základě ústavy soudí jednání člověka.

Výkonnou moc nad našimi životy nechal Bůh v našich rukách. Máme ve vlastní moci svá rozhodnutí, která činíme na základě své svobodné vůle.

Když Hospodin stvořil člověka, dal mu do vínku nejen rozum, schopnost řeči a nesmrtelnou duši, ale především svobodnou vůli. Proč to udělal a proč nechal člověka, aby svobodně jednal proti němu, je zvláštním, podivuhodným Božím tajemstvím. Pravdou ale je, že svobodná vůle člověka, tedy jeho moc nad vlastním životem, je podobná jako výkonná moc policie ve státě.

Nemusím snad připomínat, že aby se stát, jímž je náš vlastní život, vyhnul drtivému krachu, musí být výkonná moc s mocí soudní v souladu. Pokud by soud řekl „tento muž půjde do vězení, protože kradl“ a policie by odmítla vsadit jej do želez, pak by ten zloděj utekl a kradl by dál. Všechno by mu procházelo, takže by se nebál ani zabíjet! Nakonec by to viděli ostatní a začali by se chovat stejně. V celém státě by nastala vláda zločinu a hrozný chaos.

Stejně je to s Božím slovem, které má moc soudit naše životy. Pokud ale Boží slovo říká člověku „nehřeš“, ale on se zdráhá vsadit ten konkrétní hřích do žaláře a svévolně hřeší dál, je jeho život odsouzen k záhubě.

Kdo bude pak odpovědný za celou situaci? Snad Zákonodárce či soud? Nebo ten zločinec? Nikoli, ani jeden z nich.

Odpovědnost jistě nese naše svobodná vůle – výkonná moc, která měla včas zasáhnout a uvést rozsudky Božího slova – soudního tribunálu v platnost po celém státě.

O odpovědnosti ostatně mluví i třináctý verš, ve kterém se píše:

„Není tvora, který by se před ním mohl skrýt. Nahé a odhalené je všechno před očima toho, jemuž se budeme ze všeho odpovídat.“

Za každé rozhodnutí ze svobodné vůle budeme skládat účty Bohu stejně jako neschopná policie bude jednou shledána nehodnou svého úkolu a potrestána. Pokud nemáme Boží slovo v srdci a nejednáme v souladu s ním, budeme se za to odpovídat.

Ve čtrnáctém verši se píše:

„Protože máme mocného velekněze, který vstoupil až před Boží tvář, Ježíše, Syna Božího, držíme se toho, co vyznáváme.“

Boží slovo nás zde povzbuzuje, abychom se drželi svého vyznání.

Proč?

Z čistého pragmatismu! V Kristu máme totiž naději na milost a spásu. V šestnáctém verši je ostatně psáno:

„Přistupme tedy směle k trůnu milosti, abychom došli milosrdenství a našli milost a pomoc v pravý čas.“

Co však vlastně vyznáváme?

Vyznáváme víru v Boha Otce a jeho Syna Ježíše Krista. Vyznáváme Jeho zástupnou oběť za naše hříchy, ze kterých jsme se nemohli sami vymanit. Vyznáváme vlastní neschopnost dostát požadavkům Zákona, zároveň vyznáváme přijetí Boží milosti. Vyznáváme přijetí radostné zprávy – evangelia.

Pramenem celého našeho vyznání je Boží slovo – Bible.

Můžeme se tedy dle mého názoru dopustit smělé logické operace, která se v matematice zve substitucí – „*držíme se toho, co vyznáváme*“ ↔ „*držíme se Božího slova*.“

V historii církve posledních dvou století vidíme několik odstrašujících případů hnutí či myšlenkových proudů, které nedbaly doporučení čtrnáctého verše a nedržely se Božího slova. Na jedné straně je to liberální teologie se svou biblickou kritikou, která – jednoduše řečeno – přestala brát Bibli vážně. Na druhé straně to jsou některá charismatická hnutí, která osobní zjevení nadřadila autoritě Písma. Obě chyby jsou fatální, oba příklady scestné a Schleiermacher i Branham, Bultmann i Prince měli společný problém: nedrželi se Božího slova.

Není mým úmyslem předložit v závěru nějaký plán nebo poučky pro správné přijímání Božího slova, jelikož každý z nás je specifickou osobností s vlastním způsobem myšlení. Byl bych ale rád, kdyby se Bible stala knihou, která se bude vpíjet do našich životů. Chci, abychom k ní přistupovali s posvátnou úctou. Ne jako k naučné publikaci, ani jako k filosofickému spisu, ale jako k intelektuálně, morálně i duchovně nadřazenému metru, který má moc a autoritu soudit náš život. Ať nám v tom Bůh Bible žehná a dá nám sílu podle tohoto metru žít.

<https://selah.cz/uvahy/zidum-4-bozi-slovo/>